

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἑδρευόμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων

'Ἐγκαθῶσα και χίλια κ' ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὸ ἔρ ἄ γ κ α εἶ ναι μ ὀ νο.
Γιὰ τὰ ξένα δυῶς μέρα—δ ε κ α φ ῥ ἄ γ κ α και ἴ σ τ ὄ χ ε ρ ι.

'Ἐνὰ τ' Ἰουίου,
μηνὸς δαίμονιου.

'Ἐγκαθῶσα πέντε κ' ἑνενητ' ἀκόμα,
μύμπαις συνταρᾶττου τῆς Βουλῆς τὸ σῶμα.

'Στὴν Τρίπολι παράτα κ' ὁ κόσμος ἴνω κάτω,
παράδοσις σημαίας ἀπὸ τὸν Κορωνάτο.

'Κόντεψα νὰ τὸν κερδίω παρὰ λίγου ἀριθμοῦ,
και ν' ἀφήσω πᾶς τὰ μέτρα και τῆς ῥίμας τοὺς ρυθμοῦ,
και μεγάλα κατὰ ῥῆνα
και θυμὸν νὰ μεμυρῶζω,
και τοὺς Στόλους ἑλοίνα
τῶν Ρωμῶν νὰ μακαρίζω,
ὅπου πλοῦτισαν κ' ἔμένα.

Φ.— Πολεμικά τὰ πράγματα,
και εἰ Στρατοῦ Συντάγματα
σημαίας παραδίδει
τὸ Στέμμα, βρὲ κασιδιᾷ.

'Ονειρόν μας μένει πλέον τῶν λαχείων ὁ περὲς
εἰς τοῦ βίου τὸν ἀγῶνα,
μὰ 'στὴν Τρίπολ' ἡ Κορῶνα
παραδίδει τὴν σημαίαν μὲ τρεῖς λέξεις ἱερὰς,
τὴν πατρίδα δηλοῦσι, τὸ καθήκον, τὴν τιμὴν,
και Στρατὸς μ' ἐφ' ὄπλου λόγηεν τὰς ἀκούει 'στὴν γραμμὴν.

Παράδοσις τῶν σημαίων
τὰ στήθη μας δονεῖ,
και τῶρα σὰν τὸν Σωμῆδν
καθεὶς ἀναφωνεῖ :
νὸν ἀπολύεις, Δέσποτα, και ξέρεις τὰ λοιπά...
σημαίαι παραδίδονται, τὸ τύμπανον κτυπεῖ.

Μὲ τὰς τρεῖς αὐτὰς κινεῖται κάθε πούρος πατριώτης
τῆς πατρίδος τῆς καυμένης,
Βασιλεὺς ἢ στρατιώτης,
εἴτε πλοῦσιος ἢ πένης,
εἴτε φαῦλος ἢ καλὸς,
δικαίος κ' ἀμαρτωλός.

Σημαίαι παραδίδονται 'στὴν Τρίπολι, 'στὴν Πάτρα,
σκαλὲ πατριολοᾶτρα,
και σὺ γ' αὐτὸ τὸ γεγονός
ποσῶς δὲν συγκινεῖσαι,
μὰ ξαναχάσκεις ἀδρανῶς
και νυσταγμένοις εἶσαι.

Και τὰς τρεῖς μεγάλας λέξεις ἡ σημαία συμβολίζει,
και μ' αὐτὰς τὰς τρεῖς και μόνον
τόσους πόθους τῶν αἰώνων
φλογεροῦς ὑποδαυλίζει

'Ολ' ἡ Τρίπολις σφιγῶσα τὸ πολεμικὸν σημαίνει
κ' ἡ Κορῶνα μὲς 'στὸ σπῆτι τοῦ Μαλούγου διαμείνει,
και σὺ κλαῖς, κωθὸ στοιχεῖο,
γιὰ τοῦ Στόλου τοῦ Ἀγέτο
πῶς δὲν σοῦπεσε και πάλι,
και γιὰτὶ κερδίζουν ἔλλοι.

Περικλέτο μικρῆ,
ποταὶ λέξεις ἱερὰι.
Καθεμία χωριστὰ
κ' ἔλας, Περικλῆ, συγχρόνως
ἐνθυμίζου Μαραθῶνος
τόσσα κλῆθ' ἑαμαρτά.

Τὶ μεγάλη δυστυχία
και μὲ τοῦτα τὰ λαχεῖα,
ποῦ μὰς ἐβγαλαν οἱ Στόλοι...
πῶς νὰ μὴν κερδίζου ἑλοι.

Ποταὶ λέξεις ἱερὰι,
μπεχλιθάνη στυγερῆ,
τῆς προσφέρει και θαυροῦεις
και φρονιματίζεσαι,
και Ταμίας ἀντικρούεις
και μ' αὐτὰς οἰτίζεσαι.

Και τὸν ἕνα κ' ἔλλον ἴδωτο
τὸν βλαστήμησα κ' ἐγὼ,
και πικρὰ ὀρηνολογῶ,
ποῦ δὲν κέρδισα τὸν πρῶτο.

'Εκείναις μεγαλέτῃ
σημαίνουσι, Ἀρκενίε,
καὶ μόνη πανοπλία
κατὰ βερβάρων εἶναι.

Πατρίς, βρὲ Περικλέτο, καθήκον καὶ τιμὴ,
γὰρ αὐτὰ τὰ τρία λόγια, τὰ πράγματι μεγάλα,
καθεὶς κατ' ἄλλοφύλον γενναίως πολεμεῖ,
κί' ἀπτέρου ψάλλον νίκας τὸ βάζει· στὴν φευγάλα.

Σ' ἔνα ξερὸ λειθάδι κόμματα λιμασμένα
τῆς σάρκεος τοῦ Κουβέρνου τῆς ἐτρωγαν ὤμαίς,
μοῦ δίνετε, τοὺς εἶπα, μοῦ δίνετε κί' ἔμεινα ;
δὲν ξέρεις σὺ πατρίδες, καθήκοντα, τιμαίς.

Μ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια ρυθμίζεται τὸ κράτος,
μ' αὐτὰ καὶ κοινωνία καθ' ὅλα ζῆλουτῇ,
καὶ κάθε ποταπήρης καὶ πυχμουλακράτος
αὐτὰ τὰ τρία λόγια μοῦ λέει μὲς· στ' αὐτὶ.

Αὐτὰ τὰ τρία λόγια
κί' ἐγὼ, βρὲ κουτομόγχα,
συγγὲ τὰ καμπανίζω μέσκα στ' αὐτὰ τῶν ἄλλων
κολοκυθοκεφάλων.

Ποῖται λέξεις, ἀνακιδῆ,
ποῦ καθεὶς τῆς κελατῆδαι
σὺν φιλόπατρις λυσσῶν
μὲ φωνῆν διαπασῶν.

'Ἐν μεγάλῃ κατανοεῖ τῆς ἀκοῆν καὶ σιωπῆ,
ἢ Κορῶνα κατὰ τύπου; ἔχει χροὸν νὲ τῆς· πῆ,
κί' ὄποιος θέλει, Περικλέτο,
τὰς τρεῖς λέξεις ἀκουέτω.

'Ἡ Κορῶνα κατὰ νόμον ἀπαράγραπτον ὀρεῖται
τὰς τρεῖς λέξεις ν' ἀππηγείλη,
κί' ὅπως σήμερα βρυχῶνται λόντες τῶν τύπων τόσο
σὺν κί' ἐκεῖνον τῆς Νεμάεας,
ἔν δὲν· πῆ τὰς τρεῖς τὰς λέξεις δὲν· μορεῖ νὰ παραδώσῃ
στὸ Συντάγματα σημαίας.

'Ἡ Κορῶνα χρεωσθεῖ δυνατὰ νὰ τῆς προφέρῃ,
σὺ δέ, φίλε γασομέρη,
ἔν γὰρ σόβλια καὶ κρίσεις τὸ κεφάλι σου βλαστῆ,
δικαιοσσαι νὲ τῆ; κρηγῆ; καὶ μαζὶ καὶ χωριστὰ.

Τῆς ἀκούω· μπρὸς καὶ πίσω μὲ φωνῆν διαπασῶν
καὶ ἔρπνοῦν ἠγούς κοιλᾶδων καὶ φαρῆγγων καὶ δασῶν.

Καὶ στὰ φῶτα τῆς ἡμέρας
καὶ στὰ σκότη τῆς ἐσπέρας,
κί' ἔν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κί' ἔν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης,
κί' ἔν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων,
τῆς φευγάλας, τῆς εἰρήνης,
μὲς· στ' αὐτὰ μὲ κουδουνίζουσι,
καὶ μὲ τρεῖς μεγάλους ἤχους
συγκινουσι καὶ γαλβανίζουσι
κί' ὄλους τοὺς ναυροὺς κί' ἀψόχους.

Κί' ἔν τῷ μέσῳ τῆς ἀμάκας
κί' ἔν τῷ μέσῳ τῆς ρεμούλας

σὲ χρυσᾶς τῆς γράφει πλάκας
ἔνας κί' ἄλλος φαταούλας.

Μὰ καὶ σὺ, τοῦ κόσμου σκόμμα,
ἔχε καὶ τῆς τρεῖς· στὸ στόμα
σὺν μασιτῆα, σὺν ψωμί.

Καὶ μ' ἐκείνας φλέγου, φλέγε,
κί' ἢ πατρίς, πρὸς ὄλους λέγε,
τὸ καθήκον, ἢ τιμὴ.

Μόνον μὲ τὰς τρεῖς ἐκείνας
θ' ἀνυμνήσαι· στοὺς κρησῆας,
καὶ τὸ μέλι τῆς μητρὸς
παμμακαρίστος θὰ τρῶς.

Πρόφερέ τας, Περικλέτο, δημοσίᾳ καὶ κατ' ὄκον,
λέγε σ' ὄλους τὴν πατρίδα, τὴν τιμὴν, καὶ τὸ καθήκον,
ἢ κί' ἄλλῶς τὸ καθήκον, τὴν τιμὴν, καὶ τὴν πατρίδα,
ποῦ τοῦ λόντος ἐμπρός· μακς παραθέτου τὴν μερίδα,
ἢ κί' ἄλλῶς τὴν πατρίδα, τὸ καθήκον, τὴν τιμὴν,
ἀλληλοῦτκ κί' ἔμην.

Κί' ἂν ἀλύπητα μὰς δέρη
κάθε γαυρὸ; Ἐξουσία,
κί' ἂν ἀλύπητα μὰς γδέρη
σὺν κί' ἐκείνον τὸν Μικροῦτα.

Κί' ἂν σὺν ὄρνια λιμασμένα κάθε τόσο μὰς σπυρίζουσι,
κί' αὐτοκινήτ' ἂν μὰς κόβουσι κί' ἀτιμολόγητες μὰς βράζουσι,
μὴ κανεῖς γὰρ αὐτὸ θυμωμένη κενέας βλασφημῆ...
ἢ πατρίς, βρὲ Περικλέτο, τὸ καθήκον, ἢ τιμὴ.

Κί' ἂν τοῦ νόμου τὰ στοιχεῖα
δίχως ἀφορμὴν εἰς πηδάουσι,
καὶ τὰ μούτρα σου τὰ κάνουν
σὺν κακέκτυπα λαχεῖα.

Κί' ἂν τὸν ὕπνο σου ταρᾶζουσι Κεννιδᾶλων πικτιδέας,
κί' ἂν ἐνῶ σὺν ποιητῆς
κερηναῖος περπατῆς
σὲ ὄροισίου σαπουνάδες
ἢ κουζίνας ἢ κυρίας· Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων,
ἢ πατρίς, βρὲ Περικλέτο, κί' ἢ τιμὴ, καὶ τὸ καθήκον.

Κί' ἂν ἐκεῖ ποῦ πᾶς νὰ πάρῃ; κάπως καθαρὸν ἀέρα
κάποιος νέος ψηφοφόρος σοῦ φωτῆρη κάποιος σφατρα,
μὴ καὶ τότε λησμονήσῃς πῶς ὑπάρχουσι λέξεις τρεῖς,
ἢ τιμὴ, βρὲ Περικλέτο, τὸ καθήκον, ἢ πατρίς.

Κί' ἂν κουρῆσου τὸ μαλλί σου· στῶν πατέρων τὴν Βουλήν,
κί' ἄλλου· ὄδοι μετ' ὀλίγον
πίνακας ὑποστρατήγων
ἐπὶ πίνακος νὰ θέλουσι τῶν Ρωμηῶν τὴν κεφαλήν.

Κί' ἂν σὲ κάθε στρατιώτῃ
πέφτῃ κί' ἔνας στρατηγός,
εἰς τὸ ρεῦμα, πατριώτῃ,
σ' ἐξορκίζω τῆς Σιγῆς
πόποτε νὰ μὴν ξεγράψῃς πῶς ὑπάρχουσι λέξεις τρεῖς,
ἢ τιμὴ, βρὲ Περικλέτο, τὸ καθήκον, ἢ πατρίς.

Κί' ἔτσι λέγε κατὰ χροὸν; καὶ σὲ κάθε συμπολίτῃ
καὶ σὲ κάθε πατριώτῃ;

πατρὶς καὶ τὸ καθήκον κλίνεται κατὰ τὴν τρίτην
κι' ἢ τιμὴ κατὰ τὴν πρώτην.

Ἄς γραφοῦν τὰ τρία λόγια καὶ σὲ λάβαρα σεπτὰ
καὶ σημαίας διαφόρους,
ν' ἀνυψοῦν καὶ τοὺς ἀπόρους
καὶ τοὺς ἔχοντας λεπτά.

Μὰ καὶ σὺ μαζὶ μου τώρα
πᾶρε δύναμι καὶ φόρα,
καὶ κατὰ τὸ λιγερόν
τὸ σπαθὶ καὶ τὸ τουρέκι
νέον ἔσκα φλογερόν
ἔκ τοῖσ' αἰμεν, ἐξ ἑξείη.

Νέον ἔσκα τῶν ξυλῶν πρὸς τιμὴν τῶν Πανελλήνων.

Πατρὶς, τιμὴ, καθήκον, λόγια τρία,
ὅπου θὰ μείνουν μὲς' ἐστὴν ἱστορία,
ἔσεις φρονηματιστέα,
καὶ νηστικὸς στίσιετα,
νὰ σὰς δοξάζουν πάντα
χωρὶς νὰ ξέρον γιάντα.

Πατρὶς μου, σὰν σὲ βλέπω νὰ γελῆς
καὶ τῆς κοιλίας τραπῶν νὰ γαργαλῆς,
φωνάζω μὲ τρανὴ κλιζὰ
κι' αἰσθήματα μεγάλα :
καὶ τὴν δικήν μου τὴν κοιλιά
χάιδευ καὶ γαργάλα.

Μοῦ λένε πῶς στρατεύματα καὶ ἰσθλοὶ
θὰ γίνουσι γὰρ νὰ πάρωμε τὴν Πόλι,
κι' ἐγὼ κυττάωντας τὸ ψωμί
καὶ τὰ κοινὰ Ταμετα,
νὰ τὸ καθήκον κι' ἢ τιμὴ
σκοῦζω μὲ βουλιμία.

Πατρὶς μου λατρευτὴ καὶ τιμημένη,
σὰν βλέπω μὲ σπαλταίει φορτωμένη
νὰ πηλαλῆς ἑλοταχῶς
σὰν φτεροποδαροῦσα,
τοῦ πεποτουσίου μου μοναχῶς
κυττάζω τὴν πατούσα.

Ὅταν ἰδῶ Ταμία σου κανένα
μὲ τρόπο νὰ τὸ στρίβῃ γὰρ τὰ ξένικα,
τότε μὲ πᾶνουν οἱ θυμοὶ
καὶ λέω : κουτανθρόποι,
νὰ τὸ καθήκον κι' ἢ τιμὴ
πῶς πάει' ἐστὴν Εὐρώπη.

Κι' ὅποταν ἀρχαίφιλός τις πᾶν
τάραχα τοῦ πηγαίνῃ νὰ ξεκάνῃ,
νὰ τὸ καθήκον, ἑμμανῆς
φωνάζω' στοῦς κυνώπας,
θαρρῶ καὶ τοῦτος συγγενεὶς
πῶς ἔχει' ὅτ' ἐς Εὐρώπας.

Πατρὶς, τιμὴ, καθήκον, λόγια τρία,
ὅπου θὰ μείνουν μὲς' ἐστὴν ἱστορία.
Μαζὶ καὶ χῶρια τὰ τιμῶ
καὶ νοιώθω μέσα μου καὶ μὲ
γι' αὐτοῦς, ποὺ κομπολόγια
δὲν κάνουν τέτοια λόγια.

Ἐπάνω' ἐστὴ σημαία μου τὰ βάζω,
πεζὸς καὶ καββαλάρης τὰ διαβάζω,
γι' αὐτὰ τὰ τρία πολεμῶ,
ἄλλ' ἂν, καθὼς ἐπιθυμῶ,
μὲ τοῦτα δὲν πλουτίσω,
μούντζιαις κι' ἐμπρός καὶ πίσω.

Ὁ Πρωθυπουργὸς λαλῶν καὶ τοὺς φίλους του φιλῶν.

Τζόγιας μου, δεχθῆτε τώρα τῆς ἀγάπης ἀσκαμὸ
καὶ κυττάξετε μαζὶ μου τὸν Προϋπολογισμὸ.

Ἄς τὸν ψάλουν ὄσοι φίλοι πᾶνουν ὄρκο' ἄτόνομά μου,
κι' ἔς τὸν πᾶρουν τέτοιαις ὥραις
μὲ φωναίς, μὲ κλαπαδόρακι...
τὸν ἀφίνω γιὰ σημαί' ἐστὸ μεγάλο Σύνταγμα μου.

Ὅποσοδηποτοῦν ἀνέταξ
τὸν ἕψησάμε κι' ἔφέτος,
κι' ἄλλο τι δὲν ἐχειδέσθῃ γιὰ τὸ τρώπειον αὐτὸ
παρὰ μόνον ἕνας ὑπνος μὲ βαρὺ ρουχαλιτῶ.

Πῶς ἐστῆναξ γιὰ τοῦτον μὲς' ἀπὸ τὰ σωθικά μου,
τὸν συνώδευσαν ἀκόμη καὶ χασμουρητὰ δικὰ μου,
τὸν συνώδευσα προσέτι
καὶ χασμουρήμ' Ἀναργύρου,
ποῦχει κανεὶ τὸ Ντοβλέτι
τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου.

Ὡ σεις φίλοι μου καὶ τζόγιας καὶ τοῦ κόμματος χρυσῆ,
δίνω λόγο καὶ παρόλα
πῶς θὰ κέρουν τέλος δια,
κι' ἂν ἀπὸ τὰ νέα πλούτη μείνουν μόνο τὰ μισά.

Ὅποσοδηποτοῦν ἀνέταξ
τὸν ἕψησάμε κι' ἔφέτος.
Πάρετέ τον καὶ πηδάτε μὲς' ἐστὴν στρουγγας τὸ μακρὸν
καὶ βαστάτε τὸν ψηλά...
ἔράβηξε κι' αὐτοῦς πολλὰ
μὲ τὸν Πρωτοπαπαδάκη καὶ μὲ τὸν Ἀλεξανδρῆ.

Ἄλγηθε καὶ τὸν κατάντησαν ὅπου κακό σου θέλει,
τὸν ἔλουσε πατόκορφα κάθε γλωσσῶν κουροῦκα,
κι' ὁ Κρασιδωτῆς Ρέπουλης τὸν ἔκανε κουρέλι,
κι' ὁ Πατρινὸς ὁ Γούναρης τοῦ τῆναξε τὴν γούνα.

Πάλι τοῦ στραπατοέρικαν τὰ νέα περισούματα,
τοὺς στόλους, τὰ στρατεύματα,
πάλι γιὰμὰ τὸν ἔβγαλαν μηδενικὸ καὶ μπόλα,
καὶ ντοῦνκουε τὸν ἔβρισαν σὰν ἀχρηστο' ἐστὴν κόρφα.

Ὅμως γι' αὐτὰ ποὺ τοῦψαλαν πεντάρη μὲ σὰς μέλη,
κι' ὄσο κι' ἂν ὠλιγώστετε τὸ κέντηο καὶ τὸ μέλι,
πάντα θὰ μείνῃ κατὶ τί, τζογούλας μου, γιὰ γλειψίμο
καὶ τῆς κοιλίας σας τριψίμο.

Μ' ὄσα κι' ἂν τὸν λένε, μεγάλα καὶ πολλὰ βυσσοδομετ...
μ' ἔμπρὸς ἐστὸ χάλι του τρωπάτε...

ἢ πατρὶς, χρυσάει μου τζόγιας, τὸ καθήκον, ἢ τιμὴ
ἐπιβάλλει νὰ τὸν φᾶτε,
κι' ὄρσε' ὅτ' αὐτοῦ κούρελιμα του
καὶ ἐστὴν σωφρέλιμα του.

Πάρτε κι' ἄλλο μου φιλέ...
τζόγιας, ὄρα σας καλῆ,
ἐκουράστηκα πολὺ
καὶ τὸ ζέπλωμα διφῶ,